Вона хотіла зустріти море –
Холодна й ніжна, немов сніжинка, –
Весняність пінну, яку повторить
Хіба що жінка,
Прикрита небом з дощем червоним,
Що йде, як голос…
Так чорнодзьоба біла ворона
Цілує колос.

Вода джерельна (аж з Того світу)
Її тверезить,
Аж видно серце, аж видно душу
В дзеркалах-лезах.

Полин корінням її обніме, її обмане.
Вона тілесна, вона щемлива.
Вона з туману.

Як Сонце сиве –
Це непокірне її волосся.

Вона хотіла…
Вона зустріла.

Все відбулося.